

XXXV.

Fortællende, ikke for langsomt.

O N

1. Højt lig - ger paa Mar - ken den hvi - de Sne, dog
 2. I Møl - len er - stil - le, se Hju - let staar, snart
 3. Han syn - ger om - kap med den skar - pe Vind, der

kan man Ly - set i Hyt - ten se; der ven - ter
 glat - ter Sven - den sit gu - le Haar, saa hop - per han
 rød - mer saa smukt hans sun - de Kind. Sne - dron - nin - gen

Pi - gen ved Lam - pens Skjær paa sin Hjer - tens - kjær.
 ly - stigt, hei, hei en to tre, o - ver Is og Sne.
 ri - der paa sor - ten Sky' o - ver Mark og By.

4.

„Du er mig saa smuk ved Snelysets Skjær,
 jeg kaarer dig til min Hjertenskjær;
 kom, følg mig højt paa min svømmende Ø
 over Bjerg og Sø.

5.

Sne-Flokkene falder saa tykt, saa tæt.
 „Jeg fanger dig vist i mit Blomsternet!
 Hvor Snedyngen rejser sig højt paa Eng
 staar vor Brudeseng!“

6.

Ej mer kan man Lyset i Hytten se,
 I Ringdansen hvirvler den hvide Sne,
 Et Stjernesjud spiller bag Skyen smukt,
 saa er det alt slukt.

7.

Klart skinner Solen paa Mark og Eng;
 han sover saa sødt i sin Brudeseng,
 den Pigelil ængstes, til Møllen hun gaar
 men Drivhjulet staar:

H. C. Andersen. („Snedronningen“)